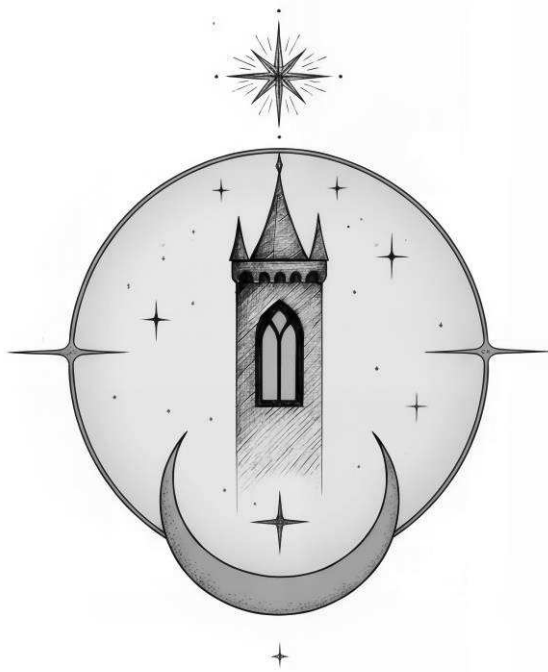

DE ELDERWYN-SERIE

Deel I — *De Verborgen Erfgename*

Deel II — *Wat Niet Vergeten Is* (verwacht rond midzomer 2026)

Deel III — *Wanneer de Stilte Spreekt* (verwacht rond midwinter
2026)

ELDERWYN

BOEK I

De Verborgen Erfgename

—

LIORA ELDEN

©

COLOFON – *De verborgen erfgename*
(*Elderwyn – Boek I*)

Auteur: Liora Elden

Titel: *De Verborgen Erfgename*

Serie: *Elderwyn – Boek I*

Eerste editie: 2025

Paperback uitgegeven via Brave New Books

ISBN: 9789465316536

E-book uitgegeven via Kobo Writing Life

Omslagbeeld en ontwerp: © Liora Elden

Vormgegeven met digitale kunst- en bewerkingstechnieken.

Redactie en zetwerk: Liora Elden

Binnenwerk en opmaak: Liora Elden

Druk en distributie: Brave New Books/Centraal Boekhuis

© Liora Elden, 2025

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Soms hoeft magie niet te worden gevonden,
alleen herinnerd.

Inhoud

Proloog	9
1 De aankomst	16
2 Onder het oppervlak	19
3 Een verkeerde curve	22
4 Nachtwerk	27
5 Schaduwen en schilden	31
6 Onder het licht van de olielampen	35
7 Een naam in de gangen	40
8 Wanneer de gangen zwijgen	44
9 Mee lopen	47
10 Stiltegang	51
11 De toren boven de nacht	55
12 As en zilver	60
13 Een naam in de schaduw	64
14 De barst in de muur	72
15 Onder het stilstaande heelal	75
16 De adem van steen	85
17 Tandwielen	88
18 Aan tafel	91
19 Wat onderblijft	94
20 Uitnodiging	97

21 Aan de rand van de nacht	102
22 Ochtendlicht	107
23 Blikken	111
24 De stilte breekt	114
25 De handschoenen	122
26 Ochtend onder de torenhemel	126
27 Voorwaarden	133
28 Wat vooraf gaat	138
29 Londen	143
30 Afscheid	149
31 Whitestone	152
32 Zijn vleugel	156
33 Het diner	167
34 Het Midwinterbal	174
35 De ochtend erna	186
36 De brief	191
37 De erfenis	195
38 Als alles breekt	204
39 De beslissing	207
40 De terugkeer	211
Epiloog – Storm aan zee	215

Proloog

De zon hing hoog boven de kliffen en vulde het appartement in de westvleugel met warm licht. Elderwyn sliep nooit echt, maar in de zomervakantie praatte het kasteel zachter: minder voetstappen in de gangen, minder boeken die dof dichtvielen, meer wind die als een kat langs de vensterbanken streek.

In de keuken stond een pot thee te dampen. De geur van citroen en honing dreef de woonkamer in waar Lyra, een kleine, stevige éénjarige met rood haar en een vastbesloten kruipstijl, was begonnen aan haar persoonlijke expeditie naar de boekenkast. Ze trok zich op aan de onderste plank, keek met enorme ernst naar de ruggen van de boeken en koos vervolgens het dikste exemplaar. Het gleed met een tevreden plof op het kleed.

‘Niet die,’ zei Lily, die met haar elleboog tegen de vensterbank leunde en een kom bessen schoonmaakte. ‘Die eet je niet, liefje. Ook niet als hij *Verdrievoudigde fluxbanen* heet.’ Lily had haar haar los; in het zomerlicht leek het lichter, bijna koper. Er zat een scheve glimlach in haar stem die je eerder hóorde dan zag.

Lyra keek haar moeder aan met het soort beledigde waardigheid dat alleen zeer kleine kinderen en zeer oude katers bezitten. Toen tikte ze bedachtzaam met een vinger op de voorkant van het boek, waarmee het leek of ze wilde zeggen: We zullen zien wie hier wat eet.

Aan de tafel zat Alba met blote voeten op de dwarslat van

haar stoel, een schaaltje yoghurt naast zich en een open notitieboek voor zich. Ze had een potlood in haar hand waarmee ze niets schreef; een ruststand. Haar blik gleed uit het raam, over de zee die in het felle licht haast wit glansde.

‘Je staart,’ merkte Lily op, zonder op te kijken. ‘Dat doe je alleen als je iets oplost of iets ontwijkt.’

Alba’s mondhoek bewoog. ‘Misschien los ik het ontwijken op.’

‘Dat is vooruitgang.’ Lily zette de bessen op tafel en tilde Lyra op, die meteen naar het oor van haar moeder reikte, een beweging die zo vertrouwd was als ademen.

‘En wat ontweek je?’

‘De vraag wat ik komend jaar nog moet leren,’ zei Alba. ‘Of eigenlijk: wat zij nog denken dat ik moet leren.’

Dorian stond in de deuropening met zijn mouwen opgestroopt en een stapel papieren onder zijn arm. ‘Dat gesprek heb ik straks ook,’ zei hij kalm, terwijl hij naar de tafel liep. ‘Je naam staat als apart punt op de agenda. Wat wil je dat ik zeg?’

Alba keek op, alert. Niet verbaasd dat hij het vroeg, maar gefocust. ‘Wat overwegen ze?’

Hij legde zijn papieren neer en ging tegenover haar zitten. De ochtendzon streek langs zijn gezicht, waardoor de lijnen scherper leken. ‘Fenlow wil je in onvoorspelbare scenario’s zetten: nachtoefeningen, verschuivende fundamenteën, improvisatie. Whitmore wil je loslaten op fluxherontwerp. Ambrose wil vooral dat niemand van je schrikt.’

Zijn stem klonk nuchter bij dat laatste.

Alba tikte met haar potlood tegen de rand van het

notitieboek. ‘Fenlows aanpak heeft nut,’ zei ze. ‘Maar alleen als hij begrijpt dat ik niet ga rondrennen voor *zijn* plezier. Als de scenario’s fundamenteel schuiven, wil ik controle over de variabelen.’

‘En Whitmore?’ vroeg Dorian.

‘Haar idee klinkt interessant,’ zei Alba. Haar ogen kregen de scherpe glans die hij zo goed kende. ‘Als ze me echt een module laat herontwerpen, niet een verbeteroefening voor de klas. Iets waarin ik kan falen zonder dat het een stunt wordt.’

‘Je bedoelt: werk dat ertoe doet.’

‘Ja. En niet alleen. Ik wil een partner, iemand die mijn aannames niet volgt maar tegenspreekt. Wellicht een stafid, jij misschien. Iemand die me bij kan houden. Anders bouw ik in een rechte lijn, en dat is te makkelijk.’

Dorian knikte traag. ‘Dat zal ik ze ook zeggen. Dat je gevaarlijk goed bent in alleen zijn.’

Ze glimlachte kort. ‘Dat ben jij ook.’

‘En daarom herken ik het,’ zei hij rustig. ‘Dus als ik het voorstel: herontwerp van een kernmodule, onder toezicht, met iemand die je uitdaagt...’

‘...dan noem je het een traject buiten het curriculum,’ onderbrak Alba hem. ‘Niet *extra*. Ze moeten niet denken dat het een cadeau is, maar een noodzaak.’

Hij keek haar aan met een mengsel van trots en concentratie. ‘Welke grenzen wil je dat ik trek?’

‘Geen sierwerk. Geen opdrachten die ik kan afronden terwijl ik half naar Lyra luister. Échte randvoorwaarden. Échte risico’s.’

‘Whitmore zal dat begrijpen,’ zei Dorian. ‘Fenlow zal het

willen testen.’

‘Laat hem maar,’ zei Alba kalm, met haar wenkbrauw opgetrokken, een gebaar dat haar en haar vader typeerde. ‘Hij leeft voor testmomenten.’

‘Ambrose?’

Alba dacht even. ‘Ambrose wil overzicht. Geef hem een naam, een locatie, een tijdlijn. Laat hem denken dat hij het in de hand heeft.’

Dorian knikte langzaam. ‘Dat kan ik.’

Lily, die ondertussen Lyra een lepel yoghurt probeerde te ontfutselen, keek met één opgetrokken wenkbrauw tussen hen in. ‘Ik ben dol op jullie vergaderingen aan de ontbijttafel.’

‘Efficiëntie,’ zei Alba.

‘Familietraditie,’ zei Dorian.

Lily tikte met haar lepel tegen de rand van haar kom. ‘Het is zomer. En jullie praten over modules. Alba, je hebt nog precies’ — ze keek op de klok — ‘naar schatting twee uur en zevenentwintig minuten vóór ze je weer in vakjes proberen te schuiven. Ik stel voor dat je je tot die tijd gedraagt als een mens.’

‘Dat is ambitieus,’ zei Alba ernstig. ‘Heb je documentatie?’

‘Bessen. En we gaan straks naar de markt in het dorp. Je draagt sandalen en ik wil géén onderzoeksvragen.’

Alba pakte een bes en hield hem een moment omhoog, haar blik peilend.

‘Akkoord. Als ik in ruil daarvoor vanavond de sterren krijg.’

‘De oude toren?’ vroeg Dorian, al wetend dat er eigenlijk maar één antwoord was.

‘De oude toren,’ bevestigde Alba. ‘Er is niemand.’

Dorians blik verschoof onmerkbaar. ‘Er is altijd iemand.’
‘Dorian,’ zei Lily zacht, ‘zomer.’ Het woord droeg tegelijk
vermaning en een glimlach.

Hij zuchtte en gaf zich gewonnen met de gracieuze ernst die
zo eigen was aan hem.

Lyra, die intussen de tafel had bereikt, sloeg met haar
handje op het hout, precies op het ritme van Lily’s eerdere tik.
Een piepkleine echo. Alba keek naar haar zusje en voelde die
bekende, zachte trek in haar borst: het stille wonder dat dit
kleine mens bestond in een wereld die elders zo scherp kon
zijn.

Ambrose draaide zijn ring om zijn vinger. Een traag,
denkend gebaar.

‘Ashvale?’

Tot nu toe had Dorian gezwegen, armen losjes over elkaar.
In de stafkaamers droeg hij een ander gezicht dan thuis: kalm,
ingehouden, met een stille afstand die men vaak verwarde met
onverschilligheid.

Toen hij sprak was zijn stem helder en beheerst.

‘Ik heb vanochtend met Prince gesproken over haar traject.
Ze heeft geen belangstelling voor herhalingen of versieringen.
Wat ze vraagt is geen uitbreiding van het curriculum, maar
verdieping. Reëel risico, reëel tegenspel. Een opdracht die haar
dwingt tot herziening van haar aannames.’

Whitmore keek op, zichtbaar tevreden. ‘Dat klinkt als haar.
En verstandig.’

‘En zeldzaam,’ mompelde Fenlow. ‘De meeste leerlingen vragen om minder druk, Ashvale, niet meer.’

‘Ze behoort niet tot de meeste leerlingen,’ zei Dorian eenvoudig. Er klonk geen trots in zijn stem, alleen vaststelling.

Ambrose trommelde met zijn vingers tegen het tafelblad, het ritme precies regelmatig genoeg om de stilte te breken.

‘Over tegenspel gesproken...’ zei hij langzaam. ‘Er komt komend semester iemand over van St. Arcadius. Politiek gevoelig, maar uitzonderlijk begaafd. Als hij functioneert zoals zijn dossiers suggereren, zou hij precies het tegenwicht kunnen zijn dat we zoeken.’

Fenlow trok één wenkbrauw op. ‘Wie?’

Ambrose keek rond de tafel, liet de stilte nét lang genoeg duren om gewicht te geven.

‘Tiberius Vale.’

De naam viel als een muntstuk in water. Klein geluid, grote rimpeling.

De jonge docent rechts van Fenlow schoot overeind in zijn stoel. ‘Vale? De zoon van...? Dat gaat reuring geven.’

‘Onvermijdelijk,’ zei Ambrose kalm. ‘Maar de Raad heeft de overdracht goedgekeurd. Hij komt. En ik wil dat wij voorbereid zijn.’

Dorian keek even naar het open raam, naar het felle zomerlicht dat als een grens tussen werelden hing, en toen terug naar de tafel.

‘De naam is politiek,’ zei hij. ‘De leerling is een gegeven. Als hij werkelijk het niveau bezit dat zijn dossier belooft, kan hij dienen als passend tegenwicht voor Prince.’

Ambrose hield zijn blik even vast en knikte flauwtjes.

‘Dan lijkt het me verstandig om hen eenvoudigweg bij elkaar te plaatsen en te zien wat er gebeurt. Geen speciaal traject, geen nadrukkelijke aansturing. Nog niet. Twee sterke krachten in dezelfde ruimte. Wat daaruit voortkomt, zal zich vanzelf tonen.’

Fenlows mondhoek trok kort omhoog. ‘Of ontploffen.’

‘Daarom observeren we,’ zei Whitmore beheerst.

Ambrose sloot de map voor zich.

‘Prince en Vale,’ besloot hij. ‘Zorg dat hun paden regelmatig kruisen. De rest laat ik aan hen.’

Er ging een zacht geritsel langs de tafel: instemming, aarzeling, nieuwsgierigheid.

Iets in de lucht verschoof, een stil besef dat er iets naderde wat geen van hen werkelijk kon berekenen.

De aankomst

(Alba – 18 jaar, laatste jaar Elderwyn)

De lucht boven Elderwyn was grijs en zwaar, zoals zo vaak in september. De zee sloeg tegen de kliffen onder de ramen, en de wind floot door de spleten van de oude stenen muren. Binnen gonsde de leerlingenkamer van Eldrida van geroezemoes, het krassen van pennen en het zachte gezoem van spreuken die boven tafels hingen als glinsterende draadjes.

Alba zat op haar vaste plek in de hoek, half verscholen achter een stapel boeken. Ze had de gewoonte ontwikkeld om tijdens drukke momenten een barrière van kennis om zich heen te bouwen. Niet omdat ze zich verstopte, maar omdat op die manier de chaos van andere mensen niet bij haar binnendrong.

Ze schreef druk aantekeningen in een leren notitieboek. Haar hand bewoog snel en ritmisch. De meeste anderen zouden het niet eens kunnen lezen. De geur van inkt en oud perkament hing om haar heen als een tweede huid.

Toen ging de deur open.

Een golf van stilte trok door de ruimte; iedereen leek tegelijk te voelen dat er iets belangrijks was.

Het afdelingshoofd, professor Whitmore, stond in de deuropening. Naast haar stond een jongen.

Hij had donker haar, net iets te lang om keurig genoemd te

worden, en lichte, bijna zilvergrijze ogen die de ruimte afspeurden met een koel soort oplettendheid. Zijn handen zaten diep in leren handschoenen, ondanks de milde temperatuur. Hij stond recht, niet uitdagend, maar met een vanzelfsprekende aanwezigheid die onmiddellijk alle aandacht naar hem toetrok.

‘Mag ik jullie aandacht,’ zei Whitmore, haar stem helder. ‘Dit is Tiberius Vale. Hij sluit dit semester bij ons aan vanuit St. Arcadius in Zwitserland. Hij zal de rest van het jaar bij Eldrida verblijven.’

Elderwyn kende drie afdelingen, elk met een eigen aard. Stormholt, moedig en daadkrachtig, bracht leiders voort die liever handelden dan wachtten. Eldrida, waar Alba thuishoorde, stond voor kennis en precisie; paars en goud, de kleuren van rede en structuur. En Thornwick, het domein van de buitenbeentjes, kunstenaars en onderzoekers, ademde eigenzinnigheid en volharding. De grenzen tussen de afdelingen waren oud en onzichtbaar, maar bepaalden alles: wie met wie at, wie met wie sprak en wie opkeek wanneer iemand nieuw binnenkwam.

Het geroezemoes begon meteen. Leerlingen fluisterden, geruchten vlogen al rond vóór iemand met hem had gesproken of zich zelfs maar aan hem had voorgesteld.

‘Vale? Van die familie?’

‘Hij is diegene die—’

‘Ik heb gehoord dat zijn vader—’

‘Waarom stroomt hij nu pas in?’

Alba tilde langzaam haar hoofd op.

Hij keek precies op dat moment haar kant op.

Het was geen lange blik, maar iets in die korte ontmoeting deed haar hart even stilstaan. Niet romantisch; eerder het gevoel wanneer je een spreuk tegenkomt die je niet meteen kunt ontrafelen, terwijl je dat normaal wel altijd kunt. Zijn blik was scherp. Niet nieuwsgierig, niet vijandig. Hij keek niet langs haar heen. Hij zag haar. Echt. En dat gebeurde zelden.

Ze sloeg haar boek dicht, maar haar ogen bleven nog even op hem rusten. Niet uit nieuwsgierigheid, hield ze zichzelf voor. Uit aandacht. Er lag iets in zijn aanwezigheid dat haar waakzaam maakte, een verschuiving die nog geen vorm had gekregen.

Toen boog ze haar blik weer naar haar notitieboek, maar de letters wilden even niet meer gehoorzamen.

Onder het oppervlak

De hal van Eldrida gonsde als een bijenkorf tijdens de lunchpauze. Stoelen schoven, stemmen vulden de lucht, en boven alles uit dreef één naam als een spreuk die niemand meer terug kon nemen:

Tiberius Vale.

Alba liep langs de galerij, boeken onder haar arm, terwijl haar blik de lucht volgde.

‘...en hij keek haar niet eens aan toen ze tegen hem praatte!’
‘Dat is het juist,’ zei een ander met nadruk. ‘Die stilte. Die blik. Dat is gevaarlijk.’

‘Gevaarlijk is het nieuwe aantrekkelijk,’ giechelde een meisje uit Thornwick. ‘Die ogen!’

‘Zilvergrijs,’ vulde iemand dromerig aan. ‘Alsof hij weet wat je denkt.’

‘Of alsof hij niet hoeft te praten omdat jij dat al voor hem doet,’ zuchtte een ander.

Er volgde zacht gelach, dat alleen maar toenam toen iemand fluisterde:

‘Ik hoorde dat hij in St. Arcadius iemand verslagen heeft zonder spreuk. Gewoon... één aanraking.’

‘Daarom die handschoenen,’ zei een meisje met grote ogen.

‘Om niemand meer te doden.’

‘Of om mysterieus te doen,’ zei een ander. ‘Het werkt. Ik heb al

drie mensen horen zweren dat ze flauwvielen toen hij lachte.’

Alba bleef staan.

Ze hoefde niet te luisteren. De woorden vonden haar vanzelf.

Nora zat op de vensterbank, armen over elkaar, een appel in haar hand, mondhoeken geamuseerd.

‘Als de helft hiervan waar is,’ zei ze, ‘moeten we hem laten inschrijven bij Spreukenleer én Toneel.’

De meisjes lachten, tot ze merkten dat Alba vlakbij stond.

Nora keek op. ‘Prince,’ zei ze met een scheve glimlach. ‘Jij zat naast hem. Is hij echt zo...’ Ze draaide haar hand zoekend in de lucht. ‘...mythisch?’

Alba keek haar aan, de hoek van haar mond net iets omhoog.

‘Dat hangt ervan af,’ zei ze. ‘Definieer “mythisch”.’

De groep giechelde ongemakkelijk. Nora hapte toe. ‘Oké. Is hij echt zo stil, zo... ondoorgrondelijk?’

Alba tilde één wenkbrauw op. ‘Hij gebruikt woorden. Gewoon, met zinnen en alles. Héél revolutionair.’

Nora lachte, terwijl de rest nog probeerde te bepalen of Alba het meende of een grap maakte.

‘En voor het geval iemand zich zorgen maakt,’ ging Alba verder, ‘de handschoenen zijn geen dodelijk wapen. Hoogstens een modestatement.’

Ze pakte haar boeken steviger vast, glimlachte miniem en draaide zich om.

‘Maar,’ zei ze nog over haar schouder, ‘mochten jullie flauwvallen, doe dat dan strategisch. Hij schijnt niet van drama te houden.’

Ze verdween de gang in, haar boeken tegen haar zij.
De echo van haar voetstappen stierf langzaam weg.

Buiten, op de binnenplaats, bleef ze even staan. De lucht rook naar zout en steen; een windvlaag legde een pluk haar tegen haar wang.

Ze stond daar een moment stil, aandachtig, en liet de stilte in zich doorwerken.

Toen, heel even nauwelijks zichtbaar, trok er een glimlach over haar gezicht.

Ze schudde haar hoofd, ademde diep in en liep verder richting de bibliotheek.

Een verkeerde curve

De grote Spreukenleerzaal rook naar krijt, oud perkament en het zachte ozonspoor van mislukte spreuken. De ochtendzon viel scheef door de hoge ramen en brak in kleine stofwolkjes die boven de houten banken zweefden.

Alba zat op haar vaste plek, vooraan links, dicht bij het bord. Haar notitieboek lag open, pen in haar hand, haar blik gefocust. De eerste weken van het semester hadden bevestigd wat ze al wist: niemand in de klas kon haar bijhouden. Ze had zich er in stilte naar geschikt. Het gaf rust en een zekere afstand die ze koesterde.

Tot vandaag.

Professor Whitmore schreef met snelle, sierlijke hand een complexe spreukstructuur op het bord: een meervoudige fluxreversie, gevorderde materie-omleiding, normaal pas voor afgestudeerden.

‘Vandaag,’ zei Whitmore, terwijl ze de laatste boog trok, ‘willen we niet alleen de spreuk reconstrueren, maar de spreuk herschrijven, op een manier waarop hij energie bespaart. Wie een elegantere oplossing kan vinden dan dit, heeft mijn aandacht.’

De fluxreversie was niet simpelweg het omkeren van kracht, maar een poging om de richting van energie zelf te herschrijven; een spreuk die vroeg om controle én overgave. In